

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 39 maart 2012

MARTINUS

VREDE

1/3

The background of the cover features a large, faint circular graphic. Inside this circle, there are silhouettes of several people. In the center, a man and a woman are embracing. To the left, two children are playing. To the right, a group of three people, including a child, are standing together. The overall color palette is warm, transitioning from orange at the top to yellow and green at the bottom.

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3 Waarom 'Vrede'

Een introductie op het artikel
'Vrede' van Martinus
André Stroobant

8 Vrede *Martinus*

COLOFON

© 2012 Martinus Instituut, Kopenhagen,
Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v.
Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

ING rek.nr. 2664692

*Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na
schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.*

WAAROM 'VREDE'

Een introductie op het artikel 'Vrede' van Martinus

ANDRÉ STROOBANT

Dat we onze vijanden lief moeten hebben, hebben we al van een vorige wereldverlosser gehoord (zie Matth. 5:44-45). Naasteliefde is geen naasteliefde als die alleen voor onze geliefden geldt, voor ons gezin, onze familie, stam of landgenoten. De mensen hebben volgens Martinus nog maar een beperkt vermogen tot naasteliefde. Er valt nog heel wat te leren. En leren gaat in 3 fasen: het A-stadium, waarin de wens ontstaan is, het B-stadium waarin we ons moeten oefenen, met vallen en opstaan, met nadenken en wanhopen, maar doorgaan tot het C-stadium, waarin we wat we wilden leren onder de knie hebben, het automatisch doen en niet begrijpen wat er nou zo moeilijk aan is aan bijvoorbeeld een trui breien, pianospelen of werken met de pc. Dat komt omdat we voor die betreffende bezigheid het stadium van genialiteit bereikt hebben. In een leerproces kunnen we drie aspecten onderscheiden. We

kunnen ons voordeel doen met de raad van anderen (theorie) of met hun gedrag (voorbeeldfunctie). Dat laatste neemt een belangrijke plaats in in het artikel van Martinus, als het gaat om de behandeling van de overwonnen vijand door de overwinnaar. Slaan theorie en voorbeeldfunctie niet aan, dan blijft de leerschool van het lot over (de praktijk) om iemand de benodigde ervaring te verschaffen. Hiermee verrijkt zal hij wel profijt van theorie en voorbeeld kunnen hebben.

Hoe we onze vijand moeten behandelen komt wel heel concreet aan de orde in het artikel 'Vrede'. Die moet met alle mogelijke middelen het gezicht van de naastenliefde getoond worden. Het is niet rechtvaardig dat de overwinnaar zich op de overwonnen vijand wil wreken – wat in dit artikel beschreven is in de vorm van herstelbetalingen, afnemen van land en bezittingen, enz. Wraak is dan je reinste machtsmisbruik. Bovendien moeten we niet vergeten dat een 'vijand' in diepste zin geen vijand is, hij houdt ons slechts een spiegel voor.

Wij, de gehele aardemensheid, zijn een geheel. Dat is een van de kernboodschappen in dit artikel. In het eerste deel van zijn hoofdwerk *Livets Bog* noemt Martinus al in § 1 de aardse mensheid "et væsensamfund", dat wil zeggen een samenleving van wezens. In dit artikel wordt daar consequent van uitgegaan. Alle mensen vormen met elkaar één geheel, een organisme. Er is niet zoiets als wij en zij. Gaat het in een bepaald gedeelte mis, wat in het artikel met de dictatuur in nazi-Duitsland aangeduid wordt, dan heeft dat gevolgen voor het geheel. In eerste instantie beschrijft Martinus dat als het militaire ingrijpen door de rest van het organisme om de dictatuur zich niet verder te laten uitbreiden. Maar zeker ook na het beëindigen van de strijd, om het gehavende gebied weer te herstellen.

De keuze is ondanks een aantal nadelen op dit artikel gevallen. Het is een lang artikel, en moet helaas over het jaar verdeeld worden. Dat levert vragen op, die hopelijk naar-

mate het jaar vordert, beantwoord worden. Verder lijkt het artikel vooral over de toentertijd juist beëindigde Tweede Wereldoorlog te gaan, volgens Martinus de tot dan toe verschrikkelijkste oorlog in de periode van de dag des oordeels (o.a. Matth.10: 15-52). De dag des oordeels is niet één dag maar een periode waar de Eerste en de Tweede Wereldoorlog beide toe behoren.

De kiem voor WO II is gelegd in WO I. Omdat ik zelf nieuwsgierig was hoe dat historisch zat, ben ik zo vrij geweest een kort overzicht – met dank aan Wikipedia – van de bepalingen van de Vrede van Versailles in 1919 bij te voegen. Wie geen interesse heeft of dat al weet, kan dat stuk overslaan. Al lezend zal duidelijk worden dat de capitulatie van de asmogendheden (de as is: Berlijn-Rome-Tokio) de aanleiding was voor het beschrijven van universele principes inzake oorlog en vrede

Een daarvan was, zoals gezegd, het gegeven dat de mensheid één geheel is. En hoewel Martinus duidelijk stelt dat de naastenliefde van ons mensen niet heel veel voorstelt – vanuit een volmaakt wezen of christuswezen gezien – zegt hij ook dat een gedeelte van de mensheid toch al zoveel in humaniteit en intellectualiteit gegroeid is dat een regime zoals het nazisme een stap 'terug' is. Je kunt de volgende vergelijking maken:

recht boven macht = democratie = (waar) mensenrijk = harmonie en vrede

macht boven recht = dictatuur = dierenrijk = strijd en oorlog

Aangezien de ontwikkeling verloopt van primitiviteit naar humaniteit, van brutaal naar meelevend, van haat naar liefde, is het duidelijk dat de dictatuur zal moeten wijken voor democratie. Het begin van die ontwikkeling in de Arabische landen hebben we zich iets meer dan een jaar

*Mohamed
Bouazizi, de
Tunesische
fruitverkoper*

geleden zien voltrekken. In dat licht past het artikel 'Vrede'. Als de mensheid zich volgens Martinus zal ontwikkelen tot één kudde met één herder (Joh. 10:16) kan het niet zo zijn dat een groot gedeelte daarvan onder een dictatoriaal juk leeft. Nu zijn er misschien mensen die vinden dat het vooral om jongeren gaat die het om verbeterde materiële en financiële omstandigheden te doen is. De aanleiding was tenslotte de zelfdoding door verbranding van een Tunesische fruitverkoper die geen vergunning kreeg om zijn waar aan de man te brengen. Maar het gaat wel degelijk om vrijheid van meningsuiting en bevrijding uit de greep van een militair bewind. We moeten ons niet laten misleiden door wat we van de mensen in de verschillende landen zien. Niet zij bepalen wat er gebeurt.

Zoals gezegd, beschrijft Martinus dat de mensheid één kudde met één herder zal worden. Daarmee bedoelt hij dat er op aarde een wereldrijk komt, waarin alle staten verenigd zullen zijn. Die ontwikkeling wordt niet van onderaf gestuurd. De aarde is een levend wezen (van wie de mensen het orgaan de hersenen vormen), dat je ongeveer met ons

mensen kunt vergelijken. Wij hebben nog dierlijke trekjes, die heeft de aarde ook nog. Een kenmerk van dat dierlijke is de dictatuur. Het verheugende is nu dat de aarde, op weg om een volmaakt wezen te worden, zich van wat dierlijke kanten van zijn mentaliteit aan het bevrijden is. Dat trekt mensen aan die zich, weliswaar in de dictatoriaal bestuurd gebiedten woonachtig, niet meer aan dictatuur willen onderwerpen, omdat dat niet meer bij hun ontwikkelingsniveau past. En dat is ook een van de positieve boodschappen van dit artikel. Hoe groot de onderdrukking ook is, hoe gelukkig een overwinnaar zich ook prijst, vroeg of laat schiet de voorzienigheid te hulp, schrijft Martinus, en wordt de onderdrukte bevrijd. De mens is namelijk bedoeld om een vrij, creatief, hoogintellectueel, naastenliefdevol wezen te worden. Daar is de gehele ontwikkeling op gericht. De aarde wordt een paradijs, in de toekomst, maar dat Koninkrijk der hemelen (o.a. Matth. 4:17) wordt niet van deze wereld zonder bloedvergieten. Bloedvergieten is onvermijdelijk. Het verlangen van mensen naar vrijheid betekent niet dat zij ook volmaakt zijn. Echter, hoe vaker iemand op het slagveld om het leven komt (uitgaande van reïncarnatie kan dat dus), hoe meer afschuw hij van de oorlog zal krijgen. Tot het moment dat hij echt antimilitaristisch wordt. Naar aanleiding van deze ontwikkeling zegt Martinus dat de oorlog zelfmoord pleegt – op een gegeven moment is er niemand meer die oorlog wil. Maar voor het zover is moeten bepaalde mensen nog de gruwelen van een oorlog meemaken. We leven nog in de dag des oordeels en maken de stuiptrekkingen mee van het dierlijke in de mentaliteit van de aarde en tegelijkertijd in onze eigen mentaliteit.

Hopelijk leiden de ontwikkelingen in de wereld en de inzichten van Martinus zoals in 'Vrede' beschreven tot een positieve kijk op het leven.

1/3

MARTINUS

De vreugde over het overwinnen van een verslagen vijand betekent geen fundamentele vrede

Er gaat een golf van enorme vreugde over de aarde. De door miljoenen mensen lang verwachte verlossende woorden: "Duitsland heeft gecapituleerd", hebben nu geklonken. Door middel van radiogolven, de klank van kerkklokken, door de 'ongecensureerde' kolommen en fotoreportages van de kranten, door het gejuich, de handdrukken en vreugdetranen van de mensenmassa's sturen deze woorden nu, terwijl deze zinnen geschreven worden, een ware lichtglorie over de wereld. Er gaat een overwinningsroes over de aarde. De dodelijke wapens zijn tot zwijgen gebracht. De golf van dierlijke moordpartijen is op onze breedtegraden tot staan gebracht. "Duitsland heeft gecapituleerd", met deze woorden heeft de eeuwige voorzienigheid weer licht in de harten van vele mensen geschapen en de vonk van hoop weer tot fonkelen gebracht, die een verwarmend vuur van vrede en liefde in de ogen, de harten en de woorden en daden van iedereen zal worden.

Maar het is nog niet meer dan 'hoop'. De mensen moeten niet denken dat alles nu 'volbracht' is en dat alle zorgen hiermee de wereld uit zijn. De golf van vreugde die nu over de aarde gaat, is beslist niet hetzelfde als een fundamentele vrede. Het is fantastisch dat de bommen en andere oorlogsapparaten tot zwijgen gebracht zijn, en de massale ontplooiing van het moorden daarmee tot stilstand gekomen is of tot het minst mogelijke beperkt is, maar vrede in absolute zin is het niet. Zolang de vreugdesroes niet meer dan een overwinningsgejuich over een verslagen en verminkte vijand is en zolang deze vijand nu volgens de wetten van de vergelding moet zuchten en steunen onder een juk van vernedering in de vorm van tekorten en lijden, in slavernij en armoede als een paria in de maatschappij van de staten, bestaat er absoluut geen algehele vrede op aarde. Dan is de

aarde nog het toneel voor het tijdperk van de ‘dag des oordeels’ (Matth. 10:15).

De ondergang van de onderdrukkers

Een onderdrukt volk zal nooit ophouden naar bevrijding te verlangen. En dat verlangen naar bevrijding zal onvermijdelijk de ondergang van de onderdrukkers bewerkstelligen. Dat is de onontkoombare wet van de brute macht. Zo schept de natuur zelf het evenwicht van de rechtvaardigheid. Een volk dat onderdrukt, zal daarom nooit kunnen voorkomen dat het toesnelt naar een tijdperk van de dag des oordeels, dat het door het onderdrukken van andere volken in stand houdt. Geen volk of staat kan ooit het uur van de verrekening ontlopen. Heeft de wereld dat zojuist niet in allerhoogste mate ervaren? Heeft het grote werelddrama niet op reusachtige schaal de mensheid laten zien dat men uiteindelijk zelf het lot zal ondergaan dat men met anderen voorheeft en hun toebrengt. Is het genoemde drama daarom geen realistische bevestiging geworden van ‘datgene wat men wil dat anderen ons zullen doen, dat moeten we eerst zelf tegenover hen doen’ (vrij naar Luc. 6:31). Is in de geschiedenis van de aarde nu niet voldoende gebleken dat ‘hoogmoed voor de val komt’? Heeft het leven nu niet op onontkoombare manier bevestigd dat een volk, net zoals een individu, niet ter wereld gekomen is ‘om zich te laten dienen, maar om te dienen’ (Matth. 20:28). Heeft de aarde vanwege het verkeerde begrip van dit principe nu geen grote wond gekregen, die Europa heet, en is zij niet in snel tempo bezig er een bij te krijgen die Japan heet, benevens de grote schrammen en builen die zij op het overige deel van haar anders zo prachtige oppervlakte opgelopen heeft? Noch op aarde, noch op enige andere planeet of wereld in het heelal, is er plaats voor een maatschappij van onderdrukkers – een

*Twee kaal
geschoren
vrouwen*

soort heersersvolk – zonder dat daar vergelding van komt. De eeuwige wereldwetten bepalen onwrikbaar dat iedereen iedereen moet dienen. Er bestaat dus absoluut niets in het leven dat enig wezen of volk het recht geeft om alleen maar te leven om gediend te worden en om daarmee de vrijheid en het recht om te leven en om de vreugde van het heldere licht van de zon te beleven van anderen te stelen.

Een geestelijkheid die wapens, sabotage en vrijheidsstrijders zegent

Het heeft daarom geen zin om je onderdrukkingsdrang, leedvermaak, wraakzucht en machtshonger met de begrip-

pen ‘heilige woede’, ‘gerechte toorn’ of ‘terechte straf’ te camoufleren. Deze camouflage is, zelfs met de steun en zegen van de kerk en van de geestelijkheid, veel te doorzichtig voor de kosmische levensinstelling waar grote delen van de aardse mensheid nu rijp voor beginnen te worden of al sterk naar op weg zijn. Heeft juist deze kosmische instelling of dit vermogen om vanuit een vermoeden of gevoel een meer of minder sterke afschuw voor de werkwijze van oorlog of wraak te voelen het vertrouwen in de kerk van het overgeleverde christendom en zijn geestelijkheid niet verzwakt en de vele lege banken tijdens de geautoriseerde kerkdiensten veroorzaakt? Lijkt het niet alsof de roeping van de dominee of priester in veel gevallen geen ‘heilige roeping’ meer is, dat wil zeggen een roeping die hoog boven alle partijen – en daarmee boven de twee partijen in elke oorlog, namelijk de ‘verdediger’ en de ‘aanvaller’ – verheven is? Is de roeping in vele gevallen niet gewoon een toevallig beroep geworden? Heeft het grote werelddrama ons juist geen geestelijken laten zien die eigenlijk als strijder op hun juiste plaats waren? Zijn er geen geestelijken geweest die afzagen van hun hoge goddelijke roeping om de dodelijke fakkel van de sabotage over de ‘vijand’ te zwaaien. Dit is niet gezegd om deze personen aan te vallen of verontwaardiging over hen te uiten. Hun handelwijze is puur aardemenselijk gezien immers een heldendaad en als zodanig zal die geëerd worden. Op hun manier hebben ze hun leven gewaagd in de overtuiging dat die gerechtvaardigd was. Ze hebben hun leven op het spel gezet en gedacht dat ze daarmee de vrijheid voor zichzelf en hun naaste herwonnen. Dat is iets wat je hen moet nageven. Maar ze legden hun leven niet in de waagschaal door ‘de linker wang toe te keren’ (zie Matth. 5:39), wat beslist tot de ware uitoefenaars van de werkelijke heilige roeping van een dominee of priester behoort. Ze legden het daarentegen in de waagschaal om de ‘vijand’ te vermoorden of te verminken of om deze op zijn minst

op elke denkbare manier schade toe te brengen. Dat toont ons echter juist dat zulke ‘geestelijken’ geen geestelijken waren, maar wel in hoge mate tot de kring van de strijders of soldaten behoorden. En hoe beter ze waren om te saboteren, de mensen van de ‘vijandelijke partij’ te vermoorden en hun materiaal te vernietigen, des te meer werden deze geestelijken als heldhaftige krijgers of soldaten beschouwd. En dit is hun juiste plaats, hun normale en terechte plaats in dienst van hun land of natie, zolang de dierlijke aanleggen in de mensheid nog zo sterk en gevaarlijk voor elke ontkiemende beschaving of ware humaniteit of naastenliefde zijn, dat ze tot op zekere hoogte alleen nog maar onderdrukt kunnen worden met dezelfde ruwe en brute, dodelijke kracht die nu juist het kenmerk van de dierlijke aanleggen is. Maar als dominees of priesters van het werkelijke of absolute christendom zijn deze mensen misverstanders. Degene op wie de christelijke kerk gebaseerd is, zei namelijk tegen zijn eigen discipelen: “Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen” (Matth. 26:52). Om een trouw discipel van hem en daarmee een waar christen te zijn moet je deze wens toch zeker vervullen? En degene die als geestelijke binnen het christendom geïnstalleerd is en letterlijk een leraar en onderwijzer in dat christendom om niet te zeggen een ‘zielzorger’ moet zijn, kan hier toch onmogelijk een uitzondering op vormen? Een geestelijke die heimelijk of verborgen, ja, zelfs onder zijn toga moordwapens, revolvers of bommen draagt en in zijn hersenen slechts gedachten of de wens koestert zijn vermeende vijand, dat wil in werkelijkheid zeggen zijn naaste, te vermorzelen, kan onmogelijk een bijzonder overtuigende autoriteit in de absolute naastenliefde zijn. Dat geldt natuurlijk ook voor de geestelijken die ervoor gekozen hebben als landverraders met de dodelijke fakkel van de oorlog te zwaaien.

Als alle vertegenwoordigers van de naastenliefde zo’n

*Kerkafbraak
in Breda*

mentaliteit zouden bezitten als deze geestelijken, zou er nooit ofte nimmer werkelijke vrede in de wereld kunnen ontstaan, want dan zou de wereld nog enkel en alleen bevolkt zijn met uitmuntende oorlogstrijders, geweldige mannen van het zwaard, waardige vertegenwoordigers van het brute machtsoverwicht en van het dierlijke levensprincipe: het recht van de sterkste of 'macht voor recht', wat de diametrale tegenstelling tot het christendom en daarmee tot beschaving, humaniteit of naastenliefde is.

Een nieuwe geestelijkheid die zo humaan en intellectueel is dat zij hoog verheven is boven de twee partijen in de oorlog: de aanvaller en de verdediger

De christelijke wereldgodsdienst is geen godsdienst van strijders of soldaten en zij berust niet op het aanwakkeren van de krachten van haat of wraak met straf voor en moord

op de vijanden. Deze godsdienst is op geen enkele manier zelf een aanmoediging tot oorlog, haat, wraak of vergelding. Het is juist in allerhoogste mate een godsdienst van vrede. Zonder vervulling van de principes van het christendom zal er nooit ofte nimmer barmhartigheid, begrip en vergeving van 'aangedaan onrecht' komen. En zonder barmhartigheid en begrip, wat weer wil zeggen 'rechtvaardigheid', zal een werkelijke of absolute vrede op aarde onmogelijk zijn. Men moet daarom begrijpen dat er een innerlijker en intellectueel hogere geestelijkheid nodig is dan de geautoriseerde 'christelijke' geestelijkheid lijkt te laten zien. De werkelijke verheven of heilige roeping tot dominee of priester kan niet zomaar een bron van inkomsten zijn die een geboren oorlogstrijder of soldaat aangrijpt in het geval dat hij geboren is in een gedemilitariseerde maatschappij, waar voor hem geen bijzonder hoge positie en bewondering voor het 'vak' van oorlogstrijder te behalen is, maar die hij weer kan opgeven in de situatie waarin een voor de staat ongelukkige omstandigheid het vak van oorlogstrijder weer actueel of tijdelijk populair gemaakt heeft. Voor het scheppen van een werkelijke en absoluut duurzame vrede in de wereld moet het religieuze leven van de staat en van zijn geestelijkheid zo innerlijk verheven, human en intellectueel van karakter zijn, dat het beslist hoog boven de twee partijen in elke oorlog: de aanvaller en de verdediger, verheven is. Macht, kracht en wijsheid die niet volstrekt boven de twee partijen verheven zijn, delen de mentaliteit van de ene of de andere partij en kunnen daarom slechts een instantie vertegenwoordigen die absoluut partijdig moet zijn. Hoe kan zo'n instantie een rechtvaardige rechter, bemiddelaar of vredestichter zijn in een oorlog waarin zij zich noch boven het standpunt van de aanvaller, noch boven dat van de verdediger kan verheffen? In deze situatie moet zij natuurlijk onontkoombaar zelf aanvaller of verdediger zijn. Voor zo'n instantie bestaat er beslist geen ander stadium.

‘Vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen’ getuigt van de werkelijke christelijke mentaliteit

Is er dan überhaupt een ander stadium in het bestaan? Moeten alle aardemensen niet noodzakelijkerwijs aanvaller op of verdediger van het een of ander zijn? Nee, absoluut niet. Er is een stadium in het bestaan waarin de mentaliteit van de wezens allang opgehouden is een aanval op de naaste te plegen; een mentaliteit die zo vervuld is van begrip voor alle liefdeloze en onaangename handelingen van de naaste, dat ze kunnen zien dat de wereldverlosser gelijk had, toen hij aan het kruis zijn beulen kosmisch analyseerde en deze analyse weergaf met de stralende woorden: “(...) want zij weten niet wat zij doen” (zie Luc. 23:34). We zien in deze situatie dat hij een mentaliteit had die hem hoog boven de twee partijen van de oorlog verhief, waardoor hij noch aanvaller op zijn beulen was, noch verdediger van zichzelf was. Dat liet hij over aan zijn eeuwige Vader ‘in wiens handen hij zijn geest bevolen had’ (zie Luc. 23:46). In deze situatie werd hij, voor degene die kosmisch zou kunnen zien en horen, werkelijk geopenbaard als een mentale vorst, een vredesvorst. Maar het is waar dat de grote massa zo’n mentaliteit niet kan begrijpen, en toch is het de mentale toestand die zij met heel haar hart begeert. Deze mentaliteit is namelijk niets minder dan de werkelijke en absolute eeuwige vrede. Geen wonder dat de Meester moest uitroepen: “Mijn rijk is niet van deze wereld” (zie Joh. 18:36).

Dat is de mentaliteit die hetzelfde is als ‘de heilige geest’, de mentaliteit waarvan het de missie van zijn discipelen is om alle mensen er in de vorm van het ware en werkelijke christendom op voor te bereiden zich erin te bekwamen en te trainen, zodat ze later rijp kunnen worden om zelf in hun eigen persoonlijke lichaam te worden overschaduwed door of vervuld van de ‘trooster of voorspreker, de heilige geest’ (zie Joh. 14:15-31). Hierdoor kunnen ze in een aards fysiek bestaan

de werkelijke, boven elke oorlog staande, verheerlijkte toestand beleven, die vanwege de hoogste goddelijke wijsheid aanval noch verdediging kan zijn, maar uitsluitend het begrip inhoudt dat “alles zeer goed is” (Gen. 1:31). Daarmee kunnen ze de fundamentele zekerheid beleven die ligt in de wetenschap dat hun eigen geest en die van hun naaste zich in de liefdevolle omarming van de eeuwige Vader bevinden, ongeacht wat er zich voor hun ogen ook maar mag afspelen. Deze geborgenheid en niets anders kan de absolute vrede zijn.

De voorspreker de heilige geest is hetzelfde als kosmisch bewustzijn

De werkelijke en absolute vrede, zowel in de mentaliteit van de enkeling als in die van de staten, is hetzelfde als de heilige geest. De heilige geest heeft echter net als zoveel andere begrippen in de bijbel of de Heilige Schrift een zweem van naïviteit of primitiviteit gekregen. De klank van het begrip heilige geest behoort niet meer tot de moderne zogenaamde ‘goede opvoeding’. En dat is hoogst ongelukkig, omdat deze geest nu juist de stralende en lichtende vrede is, waar alle aardemensen in meer of mindere mate naar verlangen en uiteindelijk helemaal niet zonder kunnen leven. Het zou een voordeel, zelfs een buitengewoon groot voordeel, zijn voor het afschaffen van de oorlog en het stichten van de vrede op aarde, als iedereen die een officiële, geautoriseerde verkondiger of geestelijke dan wel hogepriester geworden is, zou begrijpen dat de heilige geest hetzelfde is als ‘kosmische wetenschap’. Dat wil zeggen de absoluut realistische kennis over het heelal of de kosmos, en met name over die kant van de kosmos die de aardse wetten behelst zowel in als buiten de staten oftewel de wetten die bepalen dat een absolute vrede onmogelijk kan bestaan

of ontstaan zonder daadwerkelijk 'zijn naaste lief te hebben als zichzelf' (zie Matth. 22:39). In de mate waarin het iemand aan het vermogen ontbreekt om dit liefhebben in praktijk te brengen, zal de volledige vrede in zijn mentaliteit en gedrag ontbreken. Het zal daarom een absolute voorwaarde zijn dat dit inzicht in meer of minder sterke mate bij de zegevierende grootmachten en spelers in het grote werelddrama aanwezig is, willen ze werkelijk een absolute vrede kunnen stichten.

Het accepteren van de capitulatie van een verslagen vijand is geen garantie voor wereldvrede

Het accepteren van de capitulatie van een verslagen of vernietigde vijand veroorzaakt geen moeilijkheden. Deze acceptatie dicteert immers bijna zichzelf. Maar de acceptatie is absoluut geen garantie voor wereldvrede, en legt geen enkele basis voor het werkelijk ophouden van de oorlog. Oorlog is niet alleen maar het uiterlijk jongleren met schietwapens, springstof, tanks en bombardeermachines. Oorlog vertegenwoordigt ook een organisatie van geweldige andere krachten, die nog branden, vlammen of vonken zelfs nadat de genoemde moordinstrumenten tot zwijgen gebracht zijn. Dat is namelijk de psychose die bij de overwinnaars eventueel tot uiting komt in bijvoorbeeld machtswellust, wraaklust, schaamteloze eisen om herstelbetaling en onderdrukking van de verslagen 'vijand'. Dat zo'n psychose niet met de hier gebruikte woorden benoemd wordt, maar het liefst als 'rechtvaardigheid' betiteld wordt, is echter een vreugdevol teken, want het duidt erop dat de algemene intellectuele standaard toch zo ver ontwikkeld is, dat de mensen begrijpen dat alleen datgene wat onder de naam rechtvaardigheid valt als beschaving, humaniteit of christendom aangeduid of beschouwd kan worden.

VS president Franklin Roosevelt en de Engelse minister Winston Churchill bij de stichting van de NAVO. Achter hen staat generaal George C. Marshall, links in leger uniform, die zijn naam gaf aan het programma om Europa na de Tweede Wereldoorlog erbovenop te helpen, het Marshall Plan.

Het grote probleem blijft daarom te kunnen onderscheiden wat rechtvaardig is en wat gecamoufleerde haat of wraak, een gecamoufleerde wens om de vijand te straffen of angst om de herstelbetaling voor de door de 'vijand' veroorzaakte materiële verliezen niet te ontvangen. Want al dit soort bewustzijnskrachten voert gewoonlijk absoluut de boventoon in de mentaliteit van de overwinnaars. Dat deze bewustzijnskrachten in een niet al te uitgebreide mate in de sterkere zegevierende machten aanwezig zullen zijn tegenover het verslagen Duitsland, en eveneens tegenover het in de toekomst eventueel verslagen Japan, is van harte te hopen. Dat Duitsland nu een ontwapende natie is, onvoorwaardelijk aan de overwinnaars onderworpen, betekent, zoals eerder vermeld, beslist geen vrede in de letterlijke zin van het woord. Het betekent alleen een voorlopig tot zwijgen brengen van reële fysieke wapens. Het betekent alleen dat het overwonnen volk een gevangene met handboeien aan geworden is. Het probleem blijft daarom wat er verborgen ligt in het bewustzijn van degene die de handboeien aan heeft.

Als iemand het zaad van de vrede met dat van onkruid zaait, zal de vrede die geoogst wordt ook met onkruid vermengd zijn

Het bewustzijn bestaat uit gedachten en gedachten worden geboren uit belevingen. Welke gedachten een gevangen, geknecht en gekneveld wezen zal hebben, wordt bij wijze van spreken uitsluitend bepaald door de belevingen waaraan de gevangenisbewakers of overheersers het betreffende wezen blootstellen. Geven ze de gevangene belevingen van absolute rechtvaardigheid – wat ze doen wanneer ze de hiertoe vereiste intellectuele ontwikkeling hebben, zodat ze weten wat werkelijk rechtvaardig is – dan zullen de gedachten van de gevangene zich onvermijdelijk bezighouden met deze handelwijze van zijn vijand tegenover hem. Door rechtvaardigheid te zaaien kun je onmogelijk haat oogsten. Alleen datgene wat we zaaien, kunnen we verwachten te oogsten. Het bewustzijn van de gevangene is daarom een soort mentale aardbodem, waarin gezaaid kan worden. Zaait iemand geen rechtvaardigheid in deze aardbodem, dan moet hij niet verwachten vrede te oogsten, die hetzelfde is als rechtvaardigheid, net zoals onrechtvaardigheid hetzelfde is als strijd. Maar hoe zou zo'n ongelofelijke afwijking van de onwrikbare wetten van de natuur, die dat zou inhouden, dan kunnen plaatsvinden? We hebben toch nog nooit een man onkruidzaad zien zaaien en daar tarwe van zien oogsten. Geloof iemand dat zoiets kan gebeuren? Waarom zou zo'n verschijnsel dan wel binnen het mentale gebied kunnen plaatsvinden? Nee, vrede is ook iets wat onmogelijk geoogst kan worden zonder het speciale zaad ervoor te zaaien. Zaait iemand niet het zaad van de zuivere vrede, maar vermengt hij het met dat van onkruid, dan zal de vrede die hij oogst ook in overeenkomstige mate met onkruid vermengd zijn.

Er zijn genieën in het opbouwen van beschaving en genieën in het afbreken van beschaving

Het grote probleem voor het stichten van de wereldvrede zal daarom nu de behandeling van de grote ‘wereldgevangene’ Duitsland en eventueel later Japan zijn. Wat betreft het stichten van de wereldvrede kunnen we niet om de behandeling van deze twee grote ‘gevangenen’ heen. Ze bezitten stuk voor stuk de capaciteit van vele miljoenen mensen. Dat er zich in deze twee grote mensenmassa’s genieën of toekomstige genieën bevinden op vele verschillende gebieden voor het opbouwen van beschaving en voor het afbreken van beschaving, spreekt natuurlijk vanzelf. Van de behandeling van deze twee gevangenen door de overheersers of de geallieerde landen – dat wil zeggen de rest van de wereld – zal afhangen, welke van deze twee soorten genieën tot culminatie of bloei zal komen. De behandeling kan een zodanige onderdrukking zijn, zo’n beroving van vrijheid en levenslust, dat de beschavingsafbrekende genieën letterlijk bliksemsnel al degenen die ook zoals zij lijden, de onderdrukte volksmassa’s, op hun hand krijgen. Deze volksmassa’s zullen deze genieën als hun bevrijders of redders zien. Deze genieën zullen namelijk op iedere denkbare manier hun volgelingen met fantastische dromen over bevrijding of over het verkrijgen van een toekomstige heerschappij over de onderdrukkers aanvuren. En is er iets wat een zwaar onderdrukt volk liever wil horen en waaraan het liever zijn gedachten, wil en krachten wil schenken? Is de in de woestijn van dorst op instorten staande verdwaalde niet verrukt bij het zien van iedere willekeurige oase met het voor hem levensnoodzakelijke water, die in de verte aan de horizon verschijnt, totdat hij ontdekt dat het beeld slechts een fata morgana was, en dat hij door er naartoe te lopen eventueel nog verder van de gewone openbare wegen

door de woestijn naar de bronnen afgeweken is, waardoor hij nu zal wegwijnen en sterven? Is zo'n ervaring vandaag de dag niet de meest realistische van de wereld geworden? Waarom liggen er zoveel van de grote miljoenensteden van de wereld in puin? Waarom liggen er zoveel miljoenen mensen dood in die puinhopen of verminkt op de overige slagvelden van de oorlog? Waarom zijn zoveel duizenden individuen vandaag de dag hulpeloze oorlogsinvaliden? Is dat niet omdat een of meer beschavingsafbrekende genieën met behulp van vurige fanatieke beweringen om zich te bevrijden en levensruimte en andere belangrijke rijkdommen op superieure manier de steun van grote mensenmassa's gekregen hebben? Is het bovengenoemde niet het resultaat van het enorme vermogen van deze genieën om via massasuggestie en fanatisme de meest afgrijselijke, laagste en meest dierlijke oerdriften in de mentaliteit van deze mensenmassa's tot ontplooiing te laten komen?

Een instabiele beschaving wordt vernietigd door een gigantische vloedgolf van onware, valse beloften en ingebeelde idealen

Hoe kon het toch gebeuren dat zulke genieën letterlijk

Citaat

Politiek is dus in werkelijkheid slechts uiting van de strijd tussen de twee verschillende ideologieën van het Oude en het Nieuwe Testament.

(Livets Bog 4, § 1334)

op basis van onwaarheid, valse beloften en de positieve stemming van het volk zo'n gigantische vloedgolf hebben kunnen opwekken, dat ze in beschaafde christelijke staten, waarin elk individu in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest gedoopt is en aangenomen, gewoonweg een volledige rassenvervolging of rechtstreekse uitroeiing van een ras hebben kunnen doorvoeren, dus mensen hebben kunnen doden alleen omdat ze tot een bepaald ras behoorden? Hoe kon het gebeuren dat deze genieën de macht hebben kunnen krijgen om duizenden, ja, miljoenen andere mensen – van wie toch gezegd moet worden dat ze tot hun eigen ras behoorden – tot slavenarbeid te dwingen, hen te dwingen hun land, hun huis, vrouw en kinderen, hun vrienden en verwanten te verlaten, hun beroep en interesses op te geven om op de een of andere manier volledig misbruikt te worden om mee te werken aan de onderdrukking van hun eigen volk en vaderland of de uitroeiing ervan? Hoe kon het gebeuren dat deze medewezens plotse-ling voor de keuze gesteld konden worden óf slavenarbeid, onderdrukking en vernedering óf anders in instellingen voor de culminatie van menselijke gruwelijkheid, sadisme en lustmoord wegwijnen of gemarteld worden tot de dood er opvolgt? Hoe kon het gebeuren dat vele van de grootste en voornaamste literaire schatten op marktpleinen verbrand werden ten gunste van literatuur die niets anders was dan propaganda of reclame voor een primitieve mentale toestand die honderden jaren geleden in de vorm van wildemansgedrag, Vikingidealisme, oosterse slavernij en Romeins arenasadisme door de kern van de aardemensheid al uitgeleefd was? Hoe kon het gebeuren dat de genoemde duistere genieën in moderne beschaafde landen in de twintigste eeuw de macht kregen om uit te munten in het krenken van het eigendomsrecht, om inbraken in de allergrootste betekenis van het woord te plegen en de kostbaarste kunstschaten en cultuurvoortbrengselen uit de musea van andere landen te

roven om die stuk voor stuk als privébezit mee naar huis te nemen. Hoe kon het gebeuren dat deze genieën de macht kregen om met behulp van stoorzenders, censuur, verboden, spionage, verklikkers, marteling en doodstraf de bezette of veroverde gebieden en landen te kunnen isoleren van alle culturele ontplooiingen van de rest van de wereld en zo de onderdrukte volken in een mentale kelder konden opsluiten, waar ze geestelijk gezien alleen gevoed konden worden met de dodelijke gedachten en sadistische verschijnselen, die door de machtswellust en zelfaanbidding van de dictatoren gestimuleerd werden? Moesten iedere instabiele beschaving, cultuur en humaniteit in zo'n mentale bankschroef niet omgebracht worden?

Wordt vervolgd.

Dit artikel is als vervolgartikel verschenen in 1945 in de Deense Kosmos nr. 5-8 en 10 met als titel *Freden*. Ter oriëntatie kan vermeld worden dat Martinus tijdens de Tweede Wereldoorlog aan *Livets Bog* schreef, wat blijkt uit de paragrafen 1249, 1341, 1501 en 1507.

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2012 van zaterdag 28 juli tot zaterdag 11 augustus

Week 1 28 juli - 4 augustus — De menselijke ontwikkeling

Week 2 4 augustus - 11 augustus — De opvoeding in liefde

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

